

- **Husk at** innlegg må signeres med fullt navn, og husk å oppgi adresse og telefonnummer.
- **Redaksjonen** forbeholder seg rett til å forkorte. Innlegg som er sendt til andre aviser, blir vanligvis ikke benyttet.
- **Innsendte** manus blir ikke returnert.
- **Vårt Land** betinger seg retten til å arkivere og utgi alt stoff i avisen i elektronisk form i Vårt Lands eget arkiv eller andre databaser Vårt Land har avtale med. Stoffet kan også gjøres tilgjengelig på Vårt Lands internettsider.

«Når kyrkjas leiarar av pur sjenanse ikkje lenger kan forkynne kyrkjas tru, er det ikkje lenger ei kyrkje. Då må fleire av oss seie farvel til kyrkja vi er glade i. Den dagen kjem vi til å gråte»

Svein Volle

kardemommetrua

Leiarane forkynn ikkje kyrkjas tru

Ragnhild Aadland Høens innlegg om sin overgangen til den katolske kyrkja er utfordrande lesnad for oss som har vore inne på same tanken. Grunngevinga er nemleg den heilt sentrale: Den katolske kyrkja vågar framleis å forkynne ei felles tru. Kyrkja blir eit trusfelleskap med eit objektivt grunnlag! Så herleg det kunne vere! Den lutherske statskyrkja i Norge har no færre og færre leiarar som står fram med lutherdomens evangeliske trusgrunnlag. Og tru meg, no tenkjer eg slett ikkje først og fremst på homofilspørsmålet! Det tykkjer eg er ein detalj i biletet! Men det som i den lutherske samanhengen var

vektlegging på personleg innforliva tru, har no blitt redusert til privattru, noko som og ser ut til å vere strategien til fleire og fleire av kyrkjas predikantar.

Vårt Land har i mange år hatt spalten «Min tro»; eit fleirtal av desse intervjuobjekta veit openbert ikkje kva kyrkjas tru er, men det veit nok ikkje kyrkja lenger heller. No har ein fått ein variant av denne spalten i intervjurunden med bispekandidatar til Nidaros. Det slår ein at bispekandidatane ikkje finn det føremålstenleg å stå fram med kyrkjas trusgrunnlag enkelt og greitt, men må (av strategiske omsyn?) formulere sin eigen trusvariant. Eit heider-

leg unntak er i dag Tor Singaas. Toppen, eller heller botnen, i denne runden av privatpraktiserande tru var bispekandidaten som etter det eg hugsar ikkje fann at Jesu grav var tom, men fylt med disipline sine minner om samværet med meistaren, og at det var dette som var deira inspirasjonen frå oppstoda. Kva er dette for overånedeleg tullball om oppstoda frå ein potensiell kyrkjeleiar? Kvar vart det elles av langfredag, rettferdiggjering, frelse, forsoning og fred med Gud, av trua åleine, det eksistensielt avgjerande i kristendomen og det sentrale i vårt felles lutherske trusgrunnlag?

Den katolske kyrkja lokkar med

sitt objektive trusgrunnlag, sjølv om ein innbarka lutheranar ikkje kan venje seg til alle dei religiøse geberdane som denne kyrkjas truspraktisering er så full av. Men når statskyrkja no meir og meir praktiserer kardemommelova: Du skal ikkje plage andre med di tru, du skal vere romsleg og grei (og ellers kan du gjere som du vil, bortsett frå å ta fly for ofte), har den ikkje noko å gi i forhold til menneskas eksistensielle behov. Når kyrkjas leiarar av pur sjenanse ikkje lenger kan forkynne kyrkjas tru, er det ikkje lenger ei kyrkje. Då må fleire av oss seie farvel til kyrkja vi er glade i. Den dagen kjem vi til å gråte.

Svein Volle

Vårt Land 22.01.08

Vårt Land 23.01.08

Vårt Land 24.01.08

Vårt Land 25.01.08

Vårt Land 26.01.08

Innsendaren er kritisk til bispekandidatanes svar i Vårt Lands tervjuserie.

AKTUELT SYNSPUNKT

Kan ikke tenke taktisk

Jeg kan ikke tenke taktisk i en slik sak. Jeg har forsøkt å behandle saken etter beste skjønn, også etter Skriften. Det er et viktig prinsipp at vi ikke kan behandle mennesker forskjellig. Ordene vi har i Bibelen om gjen- gifte er også av en slik karakter at vår praksis er langt mer liberal enn det Skriften åpner for. Det er ikke det homofile samliv som er problemet i dag, men det heterofile. Bare tenk på alle belastningene som vi utsetter barna for. Kirkens hovedansvar i dag er å formane folk til å leve i trofasthet i sine forhold.

Finn Wagle, biskop i Nidaros, til Adresseavisen

Det sekulariserte Europa

Europa stiger mer og mer fram som den store misjonsutfordringen i vår tid. Det er et større og større behov for satsing på menighetsplanting der hjelp til hele mennesket er viktig. Det sekulariserte Europa trenger evangeliet på nytt. Det har lenge blitt oppløst menigheter og stengt kirker – der mennesker ikke lenger oppsøker disse. Hjerter har blitt vendt mot andre steder.

Eilif Tveit, ytre misjonssekretær i Det Norske Misjonsforbund, i Misjonsbladet

Gull verdt for våpensmiene

Krig er gull verdt for verdens våpensmier. Aksjekursene stiger, og investorer og eiere gleder seg. Dessverre er også du og jeg av dem som kan glede seg over våpensmiens profitt, fordi vår norske stat er delaktig i produksjonen av ammunisjon som også kan brukes i håndvåpen.

Atle Sommerfeldt, generalsekretær i Kirkens Nødhjelp, i Kirkens Nødhjelp-magasinet

Denne hodeskallen ble funnet i nærheten av Turkana-sjøen i Kenya i 2000. Innsenderen peker på at det ikke er noen motsetning mellom naturlig seleksjon og en skaper.

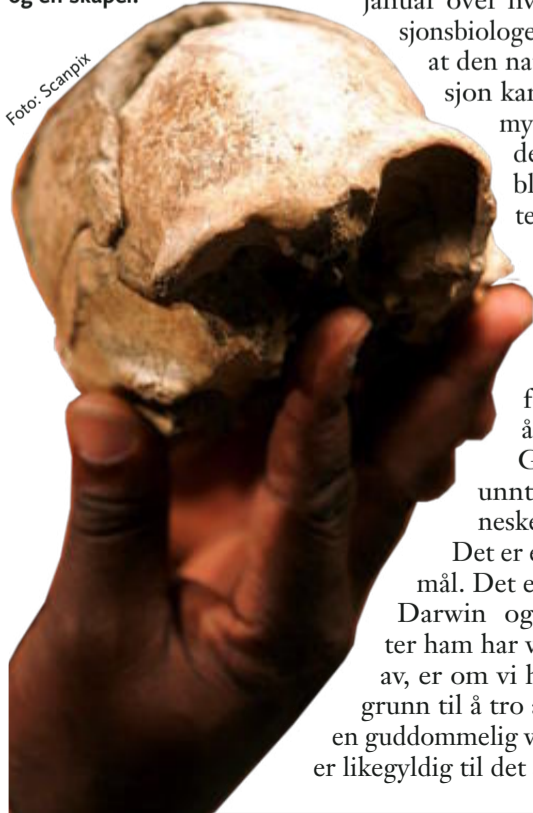

Foto: Scannpix

evolusjon

Gud og den naturlige seleksjon

Jostein Andreassen undret seg 22. januar over hvorfor evolusjonsbiologer som mener at den naturlige seleksjon kan forklare så mye, anfektes av det ondes problem og forlater sin gudstro. Skulle de som tror at naturen ligger under tilfeldighetens åk forvente at Gud gjør et unntak for menneskene?

Det er et godt spørsmål. Det er spørsmålet Darwin og mange etter ham har vært anfektet av, er om vi har empirisk grunn til å tro at det finnes en guddommelig vilje som ikke er likegyldig til det sanne og det

gode. Evolusjonsbiologer (og jeg blant dem) mener at det ikke trengs noen annen forklaring på livets mangfoldighet enn evolusjon ved hjelp av mutasjoner, rekombinasjoner, miljøforandringer og naturlig seleksjon. Men vi sier ikke at vi tror på den naturlige seleksjonen fordi den er god, for det er den ikke. Den amerikanske evolusjonsbiologen George Williams mente at naturlig seleksjon er «en ond prosess, så stor er smerten og døden den blomstrer i, så stor er egoismen den frembringer». Dette er nok å overdrive, for det er rettere å si at den naturlige seleksjon er likegyldig til godt/ondt, rett/galt, sant/usant. Naturlig seleksjon er dessuten opphavet til mye som vi kan si er godt, for eksempel kjærlighet, vennskap og samarbeid i mange former.

«Vi sier ikke at vi tror på den naturlige seleksjonen fordi den er god, for det er den ikke»

Men er naturlig seleksjon den eneste kraften? At det ikke er nødvendig å postulere en skaper for å forklare alt det fantastiske i naturen, betyr jo ikke at skaperen ikke er her likevel. De som ikke tror at livet kan ha blitt til av seg selv, betrakter skaperen som både opphavet til livet og som opprettholder av disse verdiene, og da trengs det ikke to separate krefter. Problemet for Darwin og for mange evolusjonsbiologer er at denne omsorgspersonen er mye vanskeligere å oppdage. Men kanskje er det slik for mange flere enn evolusjonsbiologene? Jeg tror at en viktig grunn til at noen kristne blir så opptatt av å bekjempe evolusjonstanken er at naturens prakt faktisk er deres viktigste bevis for denne omsorgspersonen. Med forståelsen av hvordan naturlig seleksjon virker, så har dette blitt et svakt bevis, spesielt for evolusjonsbiologer og andre som har innsikt i prosessen.

Jarl Giske, professor, Institutt for biologi, Bergen